د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

۱۳۸۸ ل

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سرې
ليکوال	: نصيراحمد احمدي
د ليکوال تليفون شميره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د ليکوال ايميل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمير	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندويه ټولنه	:مومند خپرندويه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله ليکوال
ډيزاين	: جمال الدين جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنايت

دسهار په خړه کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، ونښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لګولې وو، سر يې کينې لور ته ځوړند و او پر تورو ګاڼګوتي ويښتو يې نرۍ پرخه پرته وه.

يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، ځېرې يې نيولې وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل.

يوه عسکر وپوښتل:

ـخوک يې پيژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د يوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره ليکه لا ښکارېدله.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بیړه یې وویل:

ــصاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اسوېلی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

ــمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

ــیوه مهمه خبره درته لرم.

ــامر کوئ!

ــیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال په بیړه ووېل:

ـــهو! یو هلک یخنۍ وژلی و.

په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري ووېل:

ـــپه ظاهره یخنۍ وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.

څارنوال په بیړه وپوښتل:

ـــتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تلیفون قطع شو.

څارنوال ژر د مېز پر سراښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:

ـــزما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

ـــغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله ووېل:

ـــڅه درک دې ولګاوه؟

ـــهو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه ښځه وه چې پوره لس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقيقې يې خبرې کړي، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږيدلی و او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

ځارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سرې ور وکتل، د برېتونو لاندنې تور وېښته يې په مستو سپين وو.

ځارنوال وويل:

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟

ـصاحب! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

ځارنوال وويل:

ـپيدا به يې کړو؟

ـصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

ځارنوال يوه شېبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه وريجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.

د ځارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:

ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟

ځارنوال وويل:

ـخو موږ ثبوت غواړو.

ـکيسه اوږده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنو چیرته سره ووینو؟

مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اورېدل کېدل، وروسته یې وویل:

ـخو په یوه شرط!

ـڅه؟

ـزه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیداکوې.

ـسمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:

ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.

شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:

ــچرتې دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

ــباید چرتې شې.

څارنوال مخ ور واړاوه:

ــخبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندې یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:

زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګونه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم خیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ــولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ــوږی یم، پیسې نه لرم.

ــکور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ــپه ایران کې.

حیران شوم:

ــنو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینی وویل:

ــموږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترړيا به مې هېره شوه، يو سهار مغازې ته تلم، پوليسو ودرولم، د مهاجرت کارت يې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غير قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی يې د سنګ سفيد په نوم يوې بنديخانې ته ولېږلم، يوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بيا يې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پيسې غواړی، خو زه په ګېډه نه يم موړ، ايران ته د تګ لپاره پيسې په کار دې، ډېرې پيسې.

ما ور نه وپوښتل:

ــولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وويل:

ــنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږ م چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.

ــنو دا شپږ ورځې دې چيرې تېرې کړې؟

ــتر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ويشتل، وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ــهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوږېینه مې نه شوای وربانديې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ــڅلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پېیه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

ــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانی به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوښې مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پريووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر يم. کورنۍ مې په کلي کې ده، يوه مياشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بيړه ووېل:
_بيا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
_ يوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي وليد چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نيولې وو، سپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپورې يې ور ته ويلې، خو هوټلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بيړه ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستګير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو کړنګ شو، لويه شيشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا رانںوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وويل:

ــدا يو لوی جنايت دی، دا پست هوټلي بايد سزا ووينې، بايد.

بوډا ووېل:

ــما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهېږئ.

څارنوال وپوښتل:

ــغواړې چې چيرته لاړ شې؟

ــ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته ووېل، زه يو تکړه اشپز يم، روپۍ کمه يا ډېره، کار پيداکولای شم.

څارنوال ووېل:

ــخو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيداکوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:

ــتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوې.

څارنوا ل وخندل:

ــزه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
خارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، خا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه څوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېیله. نور هوټل تش و.
خارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او خارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:
ـڅه شی غواړی؟
خارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کېنې.
هوټلي حیران شو.
خارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:
ـخارنوال (ب)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ والووت، پر خوکۍ کېناست او خارنوال ته يې په وېره وکتل.

خارنوال ورو وويل:

ــ کاروبار دې ښه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

ــ صيب! ښه دی، ګذاره کوي.

خارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

ــ يو څو پوښتنې درنه کوم.

ــ امر کوئ ، صيب!

ــ تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:

ــ صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟

د خارنوال شونډې وخوځېدې:

ــ خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

د هوټلي رنګ سور شو.

دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

ــ دوه چايه، څو روپۍ شوې؟

ــ پنځلس اوغانۍ

هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.

خارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروااړاوه، په ملنډو يې وويل:

ــ په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټلي پرتخت ناست څوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې ورپېړدې او په لړزانده غږ يې وويل:

ــ ماته شوه.

ــ څنګه؟

هوټلي چيغه کړه!

ــ له ما څه غواړې؟

ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:

ــ ته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلی.

ــ دا دروغ دي.

ــ زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو ځارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې ځوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) په خشکه وویل:

ـــاقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.

هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـــنه، ما هیڅ نه دي کړي.

څارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:

ـــتا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ویل.

څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودر بد،

سړي ته یې وکتل ، په کاوړ یې وویل :

ـــته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د

کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزید. سړه سا یې واخیسته ، ورو یې ویل:

ـــراځه، یوه معامله سره وکړو.

څارنوال په حیرانی ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

ـــزه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

څارنوال وویل:

ـــد مقصد خبره کوه!

ـــګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنی وژلی، ته دوه

لکه اوغانی واخله او ما خوشی که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځارنوال سترګې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرېن ونیو، په خشکه یې وویل:

ـــته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

ځارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:

ـــزه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې… تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اوربښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خرو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډی ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې! ځمکې به يې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بخرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

_مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

_ کاکا! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

_ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وېړې کړې ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــبچیانو! زه نه څمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، څکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ـــ تېر ژمی واوره کمه اوورېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، ښښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د تویدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

ـــد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرت مې خته شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ته‌اکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

ــداسې څوک مې په کار دی چې دخیر یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

ــسپین وغږیږه، مطلب دې څه دی؟

ــمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولوېدم:

ــموسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟

نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

ــلیونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرخولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کپسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

ــحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، ځه بابا له کاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خېرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې ځلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته واپسېدل، و مې ویل:

ــزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي.

یوه وویل:

ــڅه یې کوې؟

ــغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې ځوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غږ پورته شو، ځلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــبېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګې غاښونه راو اېستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:

ــهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ــ خو ما اورېدلې چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

ــ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیداکړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

ــما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حیرانی مې وپوښتل:

ــولې! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟

دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.

سړې هوټلې ته ورغږ کړل! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــچای درته راوغواړم؟

ــهو

ــشین که تور؟

ــفرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه!

ــدوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

ــپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جیب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:

ــسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ــ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدې، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خوکلیوته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په ياد مې شو، تېر منی مې يوه ځای ته مساپر يوړل، په يوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل يوه کليوال صفت راته کاوه، ويل يې چې د خير سړی دی، د ثواب لپاره يې يوه ژوره څاه کيندلې، ټول کليوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وويل:

ــخو ځای يې ليرې دی، بل ولايت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بيړه مې ووبل:

ــپروا نه کوي، ته يې ادرس راکه.

ادرس مې وليکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ويښ وم، د خوشالی له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې ليد.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سټړو لارو مزل وکړ او غرمه د و لايت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونيو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسيدم، د کلي نيمايي اوسيدونکو د ځنباک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حيران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لويدلی و. چا راته وويل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې مياشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په يوه کوچينی خبره وخوړل، له هماغه راهيسې يې ماشين ته کلپ وراچولی او هيچاته اوبه نه ورکوي.

حيران وم چې څه وکړم، خواشينی وم، سترګې مې ډکې ډکې کيدې، خو نه پوهيدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختی له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې ليد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې
سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړېدلې
وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نری لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه!

ـــمه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترخنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

ـــکاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

ـــګوره بچوا! دا کېلې د خرخلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړې را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ـــوږې یم!

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترخنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځېده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، ځنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ

26

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې څپلۍ بېرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې
اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په ستړي غږ یې وویل:
ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بوډا خړې شونډې وخوځیدې:
ـ ځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.
ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر تورلو غټه کېله په نښه کړه،
نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:
ـ یوه کېله را واخلم!
بوډا غلی و.
نجلی څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلی کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د
میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلی خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
ـ ته ولې چیغې نه وهې!
بوډا چیغه کړه!
ـ کېلې واخلئ، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ!
دا وخت توخې واخیست او غلی شو.
نجلی وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــڅلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل :

ــهو، بچو! د پنځو ډوډیو بیه ده.

ــنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:

ــاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنک ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:

ــڅلوېښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

ــپنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.

نجلۍ یو غږ واورید:

ــدرجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

ــپنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي د يوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وويل:

ـلويه که وړه؟

ـچې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځليدې، په بيړه يې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله يې ور واخيسته، بوډا څه و نه ويل، سړی د کېلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنګ ودرېده. هغې په غوسه وويل:

ـڅه کوې! دا هم کيلې دي! ميلمنو ته مې شرموې که څه!

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل.

بوډا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوړې موسکا سره وېرې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خړو او خيرنو ويښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.

شاوخوا مې ستر ګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګرى شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوكان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لندې ليکې ښكارېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅخيدې. وروسته يې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګو ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنګې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ويل:

ــولې جنګ کوئ؟

سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېدا!

ــسوکه سوکه يې خوره!

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

ــدا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

ــخور

ــنو بيا يې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ويل:

ــچېرته اوسی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

ـ نو دلته څه کوئ؟

نجلی خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

ـ اوسپنې مو راوړي، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، ځولی د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو ورو اوسپنو ډکه وه.

ومې ويل:

ـ دا مو له کومه کړې؟

دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ـ څو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورولويده:

ـ دروغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ـ له هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم ماين يا روغه مرمی پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځيدې:

ـ مور يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانی مې وپوښتل:

ـ ډېر وخت!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:

ــهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:

ــدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ــد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وویل:

ــدرواغ وایي! د یوې ښځې له نسه یې راواېسته، هغه مړه وه.

بدن مې زیږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. څو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته رانوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتی په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود داني مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو ځنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرى په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:

ــووځئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

ــباد له ډېره وخته!

ما وخندل:

ــخنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دى. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

ــاو فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومې خندل:

ــهمداسې ده.

یوه شېبه غلى وم، خو بیا مې په خندا وویل:

ــوه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

ــڅه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم څمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

ــڅه مجبوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خواشینی یې وویل:

ــ کېږه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

ــ څه کیې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

ــ زوروره! خدای دې دسړو کمی نه راولي.

ومې ویل:

ــ ولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خندا یې زور ونیو:

ــ ته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزیاته یې کړه:

ــ ډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

ــ څه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.

داخل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:

ــ ای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیري کړ. په خپلو تورو څنو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

ــکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاربزه په اوبو کې مندم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، څمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ــتل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډېر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه!!

پای

قاتل

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې لیکلی و.

نوره لیکنه مې ولوسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانی وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))

ورځپانه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:

ــآفرین! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا ووینې!

نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، ورې وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه ــ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپانه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

دا خبر دې لوستی دی؟

سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان اېښې وه:

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

ورو مې وویل:

ــهو ! عدالت باید همداسې وي!!

دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!

یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو. خوند یې بد نه و، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وویل:

ــنوڅه ته ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

ـنه شم کولای!

ومې خندل:

ـغوړه ګوله نه ده، که ښنګه؟

ويې ويل:

ـنه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي!

داوخت يې ناره کړه!

ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مې واورېد:

ـدا دی له کړايي مې راويستل!

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

ـهيڅ! بېکاره يم!

ويې ويل:

ـنو څه ته ګورې! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دوورود مبايل شمېر ه مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړاو په بېړه پورته دفتر ته وختم.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لتېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې خوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

ــدې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

ــیو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ــزه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو یل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــګوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کيسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ يې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې يې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږيره يې درلوده، لونګۍ يې تړلې وه.

ورو يې وويل:

ـــڅه ګټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

ـــدا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به يې!

ويې خندل، خو خندا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وويل:

ـــتا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟

خندا يې زور ونيو، ښه شېبه يې وخندل، ما په حيرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته يو دم غلی شو، ورو يې وويل:

ـــهغه قاتل و!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ومې ويل:

ـــته څه وايې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم يې درلود، په عزت يادېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:

ــځه وکيل صيب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

ــزه له ډېرو مجرمينو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

ــکېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ــزه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول يې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه تري راګرځېدو، مور يې ژړل، تر سهاره ويښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ويل يې چې د اپنډيسي علايم لري، بايد ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، په یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:

هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکټر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

ـهلک اپنډکس دی،. باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکتر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.

په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...

له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:

ــډاکتر صیب! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برګ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

ــخیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.

پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:

ــکاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!

غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

ــته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.

له دې سره یې ګړی ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ــوخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام
شاته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ
یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:
ـ د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه! لاړ شه او هلک یوه دولتي
روغتون ته وسوه!
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو
خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې،
لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو
د موټر په شاتنې سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه
نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ
کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې
سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډۍ زما د زوی ژامه
ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند
و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې شخه د باندر کتل، په
تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز
پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله،
فکر کوم چې له ډېرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو يې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته يې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ يې وويل:

ـــقتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څو ک يې هم؟!!!

سړي يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې خیرې لېدلي دي، خو کلونه ووتل، یوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نیکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه یې لرل، چونډاره کوچیانی کمیس به یې اغوست او سپینې خنې به یې له وربښمیني ژېړې لونګۍ راوتلې وې.

یو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، یوه اضافه خونه یې درلوده، دې ته به یې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا یوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره یو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږیره یې درلوده او ګولې ته به یې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له یوې او بلې وغږېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــزه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانی ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:

ــته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخندل:

ــهیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي ګونځې پیداکړې، په خواره خوله یې وویل:

ــد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

ــتا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وویل:

ــته يې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاېست يې نوم درلود، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بېړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څېولي ږیره یې درلوده، ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیوني ته وکتل، بیا یې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه!

ــډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وویل:

ــمرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:

ــسړی دې یوه روپۍ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

ـښه ځواني یې ده.

د بوډا تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:

ـخود نوا! د ورځې درې ځلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندې کولبه پرې و کړه، بیا یې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړیږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ـڅه بابولاله وایې! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هېور ځوان دی.

ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وېښته لیرې کړل.

بوډا وویل:

ـاوس خو لکه لوټه خږ پر ښکاري، که تا په ژنیتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان یوه شېبه غلی و، بیا یې د خپلې سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کڅوړه یې راوېسته، یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:

ـنومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:

ـنه پوهیږم، نوم یې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته یې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:

ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نصوار تو کړل، خاورې یې پرې واړولې، لیوني ته یې وکتل، ویې ویل:

ـته یې کیسه راته وکه!

بوډا یوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې، وروسته یې وویل:

ــ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!

ـنو مینه څوک لیونی کولای شي؟

ـنه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووایي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!

ـد ملک تور لور، تورپیکۍ!

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!

ـد ملک تور لور تورپیکۍ!

دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او رو ته خنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:

ـمورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:

کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:

کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنې سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږی اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکی یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لړزانده ګامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیږو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر وړو تیږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سږي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سږي تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوخې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سږي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه!
ــ اه زویه! اه زویه! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...

پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې يې ديوالي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښويده، ګوشۍ يې پورته کړه او په خوبولي غږ يې وويل:

ـ څوک يې؟

غوږ يې و تخنېد:

ـ اه ! ګرانې، زه يم.

ښځې يو اوږد اررمی ويست، ورو يې وپوښتل:

ـ څنګه يې؟

ـ ښه يم، ګرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ويده يې، خو څه وکم، ډېره مې يادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

ـ څه وخت راځې؟

مقابل لوري وويل:

ـ بس! د طيارې ټکت مې اخيسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېيمه به په کور کې يم.

ښځې يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې ګونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاه! ګرانې! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو ربښتیا! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړګۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم!

ښځه په خبره کې ور ولویده:

ـــګرانه! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، ستړی به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وویل:

ـــدا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـــهمداسې ده.

سړي وویل:

ـــښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بیړه ګوشی کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:

ـــاحمقه!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ترخنګ پراته ځوان خنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې، شونډې يې وخوځېدې:

ــڅوک و؟

ــخاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنګه کړه، ورو يې وويل:

ــخوا مه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:

ـ پلاره! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.

د ځوان موږک کوچنۍ ګردي سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.
له دې هیسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي .
خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته به درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.
ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بنه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.
د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټيم څخه هم هغه موږکان خو شي شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نيول شوي وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و وينې، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسيدونکو موکانو ته زيرى ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتې څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي،. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونی نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پتی همداسې وچ پا تې شو.

په دریم ځل چې د پتي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پتي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خورا ک لپاره یو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پتي په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچابې کفایته وګاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتي موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دریم ځل د پتي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتي موږکان باید پخپله کار وکړي، پتی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتي اوسیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پټې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټې موږکانو پخوا تر دې ډېر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډيو تېرى کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپين شول.

په پاى کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډيو ښخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو ښخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالۍ دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر ستړې شوه،خو وروسته يې اسانه چاره ومونده، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولى و او بدن يې پړسيدلى ښکارېده.

پاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو ړدو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړه!

ـــتور کوډګر ناوخته شو!

تر ځنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

ـــد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره لیر بکړ او په خپلو اوږدو سپينو ځنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـــکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولي یې ځګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماښې یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نیولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نری غاړه پورې یې په خړسپښسي پیېلو ځو هډوکو تال خوړ.

پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نیغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځیدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

ــزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، همأغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجین ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل اوتور کوډګر چیغه کړه!

ــاې شیطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته یې سترګې سرو وینو ونېولې. نا څاپه یې له شونډو یو ډېر نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وویل:

ــتر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نېولې ککرۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.

پاچا ور مخته شو، د چیني لستوني یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

ــد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوځه په کوځه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماڼۍ کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوټۍ ته ورته و.

سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سړي شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرخلاو لپاره بوتلې راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه وربانديې لري.

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.

تور کوډګر وویل:

ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.

د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله را ووته!

ــزموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د مانۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځیدم!

لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو!

ــپلاره! زه مو ولې تړلې یم؟

تور کوډګر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــتر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

یو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته یواځې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چاى یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ــخو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

ــشکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما دپوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:

ــڅه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یوه میاشت پاتې ده، خو مور دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شپه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

ـــنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ویل:

ـــشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.

په اوږه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې توري لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:

ـــد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کېږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولې يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پيشکه؟

_نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

_انسان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې يودم وخندل، د كونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره كړه، ورو يې وويل:

ــاه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګټله!!!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

ــغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

ــخیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!

ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

ــیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه!

چاره نه وه، ومې ویل:

ــسبا ته یې وغواړه!

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

ــ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زورورې کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.

په حیرانۍ مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــته خو بدي دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوته يې وخندل:

ــای ساده ګله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:

((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وځړېد.

پلار وویل:

ـ څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد، څوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

ـ سړیه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سړي تندی تریو شو، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

ـ ګوره زړګیه! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

ـ هله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

_خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!

ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شیبه وروسته معلمې وپوښتل:

_قندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وویل:

_څه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې::

_چه گفتي؟

هلک بیا خپله خبره تکرار کړه!

_څه وکم!

معلمې تندی تریو کړ!

_بچیم! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟

ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ یې وویل:

_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

ښوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګکی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګکي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشې ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:

ــ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ــ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:

ــ وژنم یې !

دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

ــ مړه دې کړه!

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رنې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې
وويل:
ــڅه ووايم، خدای دې ځوانيمرګ کې.
وروسته يې د نجلۍ ټکرۍ سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
ــڅه خطا، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:
ــدا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!
مور يې چيغه کړه!
ــنو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وويل:
د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!
ښځې په غريو کې وويل:
ــزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو! اوبه
راوړي !
هلک چيغه کړه!
ــ دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار وليده! مرداره به يې کم
له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library